

Головне – розвивати таланти і навички для улюбленої справи

Розповідає Андрій Колодій, пастор церкви, на даний момент звершує служіння в 22 громаді міста Київ.

Я думаю, що кожен служитель переживав такий момент, як покликання. Як ви особисто зрозуміли, що Бог саме вас вибрав бути пастором, що це ваше покликання?

Я виріс в адвентистській, але не пасторській сім'ї, але мого дідуся рідний брат був пастором на Буковині в громаді Чернівці-Жучка. А я виріс у Львові звідки родом мій батько. Там, у 1-й Львівській громаді проходило моє духовне становлення. Пізніше пастори почали залучати нас молодих брати участь у служінні: відкривати богослужіння, говорити проповіді в п'ятницю ввечері. Володимир Гриневич організував школу пророків у Львові, тоді ми вчилися. Згодом мене обрали пресвітером у Першій Львівській громаді. Через кілька років пресвітерського служіння мене почали запрошувати на пасторську роботу. Відмовився перший раз, другий, відмовився втретє, пояснюючи це тим, що я неодружений. Я не пішов одразу на служіння, хоча розумів, що мені подобається говорити проповіді, що то моє. А коли одружився в 2000 році і мені запропонували піти на пасторське служіння, я вже більше не відмовлявся. Все йшло поступово, крок за кроком. Вже, будучи на служінні, пішов вчитися на богословський факультет.

До того, як ви пішли на служіння, ви мріяли, думали, чи Бог поставив такі обставини і ви зрозуміли, що це ваше покликання?

Не було ніяких обставин, я просто служив у своїй церкві, а брати пропонували. Мені якось подзвонив президент Західного регіону і пропонує піти вчитися в Заокську академію. Я не був готовий до цього, тим більше, що виїжджати потрібно було наступного дня і я відмовився. Дружив зі своєю Альоною, поїхав

до неї у Харків, де вона навчалася, там брат Антонюк теж запрошував на служіння. Коли вже ми одружилися, нас прямо на весіллі запросили на пасторську роботу в Центральний регіон.

Що саме спонукало вас піти на пасторське служіння?

Мені подобається ця робота, служіння, любив проповідувати, слухати проповіді, конспектувати, щоб знати як їх передати з-за кафедри людям. Мені це подобалося. Тому, коли почали кликати на служіння, я не поспішав відмовлятися, бо відчував що це моє, але розумів, що я молодий, “зелений”, неодружений і не хотів йти на служіння непідготовленим. Трохи інший час тоді був, це тепер по закінченні школи можна вступити на богословський факультет, а тоді була тільки Заокська академія, це було щось велике, мені здавалося що магістерська освіта – це щось надзвичайне, а тепер, коли ти сам магістр богослов’я, інакше дивишся на це. Зараз інший час, на нас не так дивляться, як ми колись дивилися на служителів. Пастора зараз не так поважають, цінують, навіть у церкві, як це було колись. Зовсім інше ставлення до церкви, до пастора.

Ви навчалися в Заокській духовній академії?

Я пішов на служіння в 2001 році, спочатку вчився 3 місяці в Заокську, а потім заочно в Бучі. Закінчив на бакалавра, потім здобув ступінь магістра.

Коли ви вступили на навчання, мали якісь свої очікування, чи здійснилися вони?

Коли ми навчалися, були діючими служителями. Керівництво дало завдання здобути освіту, поряд з тим що у кожного були громади, ми вже були на пасторській роботі. Але розуміли що потрібно мати освіту. Чогось надзвичайного я там не взяв, як говорила моя покійна тітка: “Вища освіта нічого не дає, але щось дає”. Певні теологічні знання я отримав, що, звичайно ж, значно розширило мій кругозір.

Вам подобається з книгами сидіти чи практична робота?

Мені подобається практичне служіння.

Настільки я знаю, ви працювали в медіа служінні, чим ви займалися?

Коли мене запросили на телеканал "Надія" в 2012 році, мені дали завдання, що я маю зробити. Перше, з закинутого складу літературних євангелістів потрібно було зробити офіс для Центральної студії, друге, бути ведучим програми "Ранок Надії", писати сценарій. Коли я прийшов на телеканал "Надія", подивився на сценарій і подумав: "Як це багато, це ж коженденна програма!" Через кілька місяців у нас був сценарій на 7-8 сторінок, писали українською і російською мовами для двох ведучих. Так ми працювали з Божою допомогою, побудували офіс, вів "Ранок Надії", був ведучим програми "Счастливого субботы".

А тепер як працюєте?

Зараз у нас друга хвиля цифрового євангелізму. По Україні є 33 пастори, які ведуть програми. Я маю свій авторський проєкт "Сім слів Про". Вже вийшли перші 3 програми. Мій майданчик у Фейсбуці.

Якби була можливість повернутися на телеканал "Надія", ви б повернулися?

Мені подобалося працювати на телеканалі, і можливо, я б повернувся.

Як вам вдавалося поєднувати медіаслужіння, пасторське, чи це було відокремлено?

Я був менеджером студії, без додаткового навантаження, але керівник Центрального регіону не давав мені розслабитися. Навіть, будучи менеджером студії, я відвідував то одну, то іншу громаду, де не було пастора.

Наскільки медіаслужіння є актуальним сьогодні для священнослужителя?

Дуже є актуальним, тепер людей не збереш у залах, ні на яких євангельських програмах, ніхто великі лекції слухати не хоче. Час змінився, люди змінилися. Всі сидять у телефонах, в Інстаграмі, у Фейсбуці, у Тік Ток. Що менше, то краще. У своєму проєкті я говорю 12-15 хвилин, говорити коротко, по суті.

Крім богословської освіти, яку освіту ви маєте?

Львівський університет імені Івана Франка, українська філологія.

Ця освіта мені допомагає в деякій мірі, бо маю справу зі Словом.

Оскільки у вас є певний життєвий досвід, що би ви порадили молодій людині, яка стоїть перед вибором: яку вибрати сферу діяльності?

Треба дивитися: що тобі подобається, що ти вже вмієш і в чому ти будеш розвиватися. І в тому рухатися вперед. Людина, яка робить улюблену справу – вона ніколи не буде працювати, вона буде займатися хобі і це чудово. Головне – розвивати ті таланти, і навички, які будуть сприяти і допомагати тобі в тій справі, яка тобі подобається. Тому що часто люди займаються не тим що вміють, а тим, де можна заробити гроші. І це печально. Добре, коли тобі гроші приносить та робота, яку ти любиш. Тому з молодості нехай думають, що їм подобається, у чому вони мають якісь успіхи, більш-менш сильні, у тому хай розвиваються, на це роблять наголос. Нехай себе проаналізують, до чого є хист і талант.

Наприклад, якщо ти вмієш малювати, то треба розвиватися у напрямку

образотворчого мистецтва, а не грати на скрипці чи фортепіано. Часто так буває, що дитина грає, бо так треба, бо батьки так хочуть. А час втрачає, коли можна було розвиватися в тому що подобається. Тому зверніть на це увагу – якщо подобається,

розвивайте потрібні навички.

Якщо людина вже себе знайшла, почала навчатися, що б ви порадили цій молодій людині?

Не марнувати час, вчитися, бути організованим. Набиратися знань і мудрості.

Яку пораду ви б дали молодому пастору, від чого хотіли би застерегти?

20 років тому, коли тільки розпочинав пасторське служіння, один досвідчений старий пастор дав таку пораду: “Коли підеш на служіння, то ніколи нічого собі не вибирай, куди тебе направляють, туди йдеш, служиш і буде тобі добре.” За 20 років мого пасторського служіння був тільки один раз, коли я відмовився і десь в глибині душі жалію. Завжди, коли мені пропонували вибирати, я говорив: “Куди скажете, туди і піду.”

Питання – Андрій Мельничук

⚠ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.